

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΑΟΙΔΟΣ.

Προχθές ἐν ᾧ τὸ λυκαυγὲς τὰ ὕψη ἐστεφάνου
κ' ὑπὸ τὴν αὔραν ἐπαλλων τὰ φύλλα τῆς πλατάνου,
ἔβην τὸ ρόδον νὰ ἰδῶ, ὅπερ γελᾷ καὶ θάλλει
καὶ ν' ἀπολαύσω τῆς αὐγῆς τὰ μύρα καὶ τὰ κάλλη,
καὶ εἶδον, μὲ μεϊδιάμα γαλίνης γλυκυτάτης,
τὸν ποιητὴν κοιμώμενον ὑπὸ σκιὰν ἐλάτης.

Ἐλάλει γύρω λιγυρά ἡ ψάλτις τῶν ροδῶνων,
ἐθρόουν πτέρυγες λευκαὶ Ζεφύρων καὶ Χαρίτων,
πλὴν ἔμενεν ἀκίνητος καὶ ἐκοιμᾶτο μόνον·
περίεργον! ὁ ὕπνος του τόσῳ βαθύς πῶς ἦτον;

ᾠ αοιδέ, ἐξύπνησον! ὁ Φοῖβος ἀνατέλλει
κ' οἱ πτερωτοὶ σου ἀδελφοὶ αὐγῆς τονίζουν μέλη.
Ἴδὲ τριγύρω· σὲ καλεῖ ἡ ἀνοιξίς σφριγῶσα·
τὰς καλλονὰς τῆς, ποιητὰ, ἐγέρθητι νὰ ψάλῃς·
ἀλλὰ πῶς μένει σιγὴν ἡ γλυκερά σου γλῶσσα;
πῶς εἰς τὴν χάριν τῆς αὐγῆς δὲν ἦδεσαι, δὲν πάλλεις;

Εἶναι νεκρός, ἀλλοίμονον! σιγῇ ἡ λαλιά του·
δὲν ἔχει πλέον ἄσματα ἡ λύρα ἡ φαιδρά του·
δὲν ἔχει πῦρ ἐμπνεύσεως ὁ ὀφθαλμὸς του πλέον
καὶ ἐνθουσιασμοῦ παλμὸν τὸ στῆθος του τὸ νέον·
μεμαραμμέν' ἡ δάφνη του ἡ προσφιλεὴς ἐκείνη
εἰς τὸ ὥχρον του μέτωπον δίκην ἰτέας κλίνει.
Μὲ δρόσου θεῖα μάργαγα θορνήσατέ τον, ἄνθη·
ἦν ἄνθος χέον ἄρωμα ἁσμάτων κι' ἐμαράνθη!...

«Εἶναι νεκρός, ἀλλοίμονον! χθές, — μ' εἶπον τάνθη μόνα—
ἐν ᾧ ἡ δύσις φέρουσα χρυσῶν νεφῶν χιτῶνα
μ' ἀκτῖνας περιέστεφε τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
τὸ πλάνον βῆμα ἔφερον ἐδῶ εἰς τὸν λειμῶνα·
τὸ πᾶν τριγύρω ἐθαλάσε καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ.

Ἐψάλλεν, ἔψαλλεν ὥχρος· καὶ ἐν ἐκστάσει γύρω
τὸν οὐρανὸν διέβλεπεν ὡς ἐν χρυσῷ ὄνειρῳ·
κ' ἀσυναίσθητως ἡ χορδὴ τῆς λύρας του ἐλάλει
τοῦ Παραδείσου ψάλλουσα τὰ μεϊδιῶντα κάλλη.

Καὶ μέσῳ τῆς ἐκστάσεως αὐτῆς τῆς ὑπερτάτης,
ὡσεὶ ἀνθέων ἄρωμα, ὡς αὔρα τοῦ λειμῶνος,
πρὸς τὰς νεφέλας τοῦρανοῦ, ριγνύσα τὰ δεσμά της,
καὶ ἡ ψυχὴ ἐπέτασε μὲ τὴν φθὴν συγχρόνως. . . . »

Εἶναι νεκρός; οὐχί! οὐχί! κοιμᾶται, ὄνειρώττει
καὶ αὔρα παραδείσιος ἐπάνω του προσπνέει·
εἶναι φαιδρά, δὲν ἠλλαξεν ἡ ὄψις του ἡ πρώτη·
τὸ γλυκὺ ὄναρ ἐπ' αὐτῆς ἀδρᾶν γαλίνην χέει.
Βαυκάλλει τον, Ζεφύρε, τὴν κόμην του προσθίγων
μὴ ἐξυπνήσῃ καὶ ἰδῇ τὸ ὄνειρόν του λῆγον!

Ἐλθετε, ἄγγελοι ἄγνοί, εἰς τὸναρ του τ' ὠραῖον
λευκοὶ καὶ ἀπαστράπτοντες ὡς Παραδείσου κρίνα,
ραντιστατέ τὸ ἄρωμα ἀθανασίαν πνέον
καὶ χύσατ' εἰς τὸν ὕπνον του οὐράνιον ἀκτῖνα.

Μὲ ρόδα τῆς ἀνοίξεως, μὲ μύρα τῶν λειμῶνων
διὰ τῶχρόν του μέτωπον ἄγνόν πλέξατε στέμμα,
φίλημα δότε ἀδελφῶν μὲ ἄλμπος ζωογόνον
εἰς τὸ ὠραῖον χεῖλός του προσμεϊδιῶν ἠρέμα,
ὅπου αἰμέλιος ἐπλασσαν τοῦ Ἰησιῦ τοῦ μέλι
Κ' αἱ Μοῦσαι ἐνεψύσησαν ἀθανασίας μέλη.

Κ' ἱπτάμενοι ὡς ὄνειροι ταχεῖς πρὸς τὰς νεφέλας
ἀρπάσατέ τον πάλλοντα πρὸς τοῦ Θεοῦ τὸν θρόνον,
καὶ ἀντὶ δάφνης ἃς στεφθῇ ἐκεῖ τὸ θεῖον σέλας,
κ' ἐκεῖ ἃς ψάλλῃ μεθ' ὑμῶν τὸ ῥῆμα τῶν αἰώνων.

Κ. Α. Π.

Ο ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε πρῆγούμενον ἀριθμόν).

Ὁ Ἰουλιανὸς ἔζη ἐν μέσῳ τῶν δύο τούτων γυναικῶν, μητρὸς
ἀδιαφόρου καὶ θυγατρὸς μὴ διδούσης προσοχῆν. Κατὰ τὸ θέ-
ρος κατόικουν ἐν μικρᾷ τινὶ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ, πλησίον τῆς Βούρζ,
οἱ δύο δὲ νεαρὰ ὑπάρχεις ἐξήρχοντο συχνάκις εἰς περίπατον ἐ-
φιπποί. Ἡ Μαρία πλησίον ἄλλου ἀνδρὸς εὐρισκομένη θὰ ἀπέκρυ-
πτε βεβαίως τὸν θησαυρὸν τῶν θελγήτρων τῆς, ἀλλ' ἡ ρις τοῦ
Ἰουλιανοῦ καθίστα αὐτὴν τόσον ἀδιάφορον, ὥστε δὲν ἐσκέπτετο νὰ
φανῇ μετριόφρων. Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἰουλιανὸς κατεγίνετο ζωγραφί-
ζων σύμπλεγμα δένδρων. Ἡ Μαρία παρατήρησεν αὐτὸν μακρόθεν,
βραδέως δὲ καὶ ἀνευ θορύβου ἐπλησίασεν αὐτῷ καὶ συνεκράτησε
τὴν ἀναπνοήν της. Ἐστήριξε τὴν θελκτικὴν κεφαλὴν της ἐπὶ
τοῦ ὤμου τοῦ Ἰουλιανοῦ, χαίρουσα δὲ ὅτι ἔμεινεν ἀπαρατῆρτος,
ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὸ ἱχνογράφημα αὐτοῦ αὐτῆς ἐνῷ ἡ ροδό-
χρους, παρειαὶ ἤγγιζε τὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ. Αἴφνης ὁ Ἰουλιανὸς ἀνε-
σκίρτησεν, ἡ γραφίς ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του, ἡ δὲ Μαρία, ἥτις
ἐνόμιζεν ὅτι μόνον φόβον ἐνέπνεεν αὐτῷ, ἀνέκραξε δεικνύουσα
τοὺς λευκοὺς ὀδόντας της.

— Ἄ! δειλέ! τρέμεις!

— Ἐγώ;... ὄχι, εἶπεν ὁ Ἰουλιανὸς ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Ψεύδεται!

Καὶ ἡ Μαρία ἀνεχώρησε δρομαίως, γελῶσα, λίαν ὑπερήφανος
ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τοῦ στρατηγῆμά της.

Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ ὁ Ἰουλιανὸς παρηκολούθει αὐτὴν διὰ τῶν
βλεμμάτων του. Τὴν ἡγάπα μέχρι παραφροσύνης.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν μόνοι οἱ δύο περιεπάτουν, ἡ Μαρία
ἐτῆρει σιωπὴν, ἔχουσα τὸν βραχίονα αὐτῆς ἐσθριγμένον ἐπὶ τοῦ
τοῦ Ἰουλιανοῦ. Ὁ νεανίας τότε μόνον ἐνόησε πόσον τὴν ἡγάπα,
χωρὶς δὲ διόλου νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς συνεπείας, ἐξεμυστηρεῦθῃ
πρὸς τὴν Μαρίαν.

— Ὁ Μαρία, ἀνέκραξε, σὲ ἀγαπῶ!

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνῃ εὐρίσκοντο ἐν τινὶ τῶν διαδρόμων τοῦ
κλήπου, ἐφ' οὗ αἱ ἀκτῖνες τῆς ἀργυρᾶς σελήνης ἔρριπτον ἀπα-
στράπτον φῶς. Ἡ Μαρία ἔστη, ἠτένισε τὸν ἐξάδελφόν της κατὰ
πρόσωπον καὶ τῷ ἀπῆντησε διὰ μιᾶς λέξεως.

— Σὺ μὲ ἀγαπᾷς!...

Καὶ ἤρχισεν ἀνακυχάζουσα. Αἱ λέξεις αὗται ἐθλίψαν τὴν καρδίαν τοῦ Ἰουλιανοῦ. Τότε μόνον κατενόησεν ὅτι ἡ Μαρία ἐθεώρει αὐτὸν ἀνέξιον ἔρωτος, ἀμέσως δὲ ἀνεκάλυψε ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ τὸ ἴδιον πρόσωπον καὶ εὗρεν αὐτὸ ἀπεχθέστατον καὶ εἰδεχθέστατον. Τὸ πρόσωπόν του προὔξεναι αὐτῷ τρόμον, κατέφυγε δὲ ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπως μὴ κλαύσῃ ἐνώπιον τῆς ἐξαδέλφης του. Ἐκλαύσεν ἐν αὐτῷ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἑδρας. Ἐμέμετο τὴν τύχην, ἥτις ἠδίκησεν αὐτὸν τόσον σκληρῶς, διηρωτῆτό δὲ ὅποιον θὰ ἦτο τὸ μέλλον του, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν θὰ ἤσθάνετο αἰσθημα συμπαθείας καὶ ἀγάπης πρὸς αὐτόν. Ἐδεῖ λοιπὸν νὰ παραιτηθῇ τὰς ἡδονὰς τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, τὴν ιδέαν νὰ ἴδῃ τέκνον ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος, νὰ ἐνστερνισθῇ δὲ τὴν ιδέαν ὅτι κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς τύχης νὰ ζήσῃ ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ ταῖς θλίψεσι! Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἦτο ἐκεῖνος αἷτιος τῆς δυσμορφίας του. Ἡ μεγάλη ἐκείνη ρίς, ἥτις καθίστα τὸ πρόσωπόν του γελοῖον καὶ κωμικόν δὲν παρημποδίζεν αὐτόν νὰ ἔχῃ καρδίαν ἀγαθὴν καὶ γενναίαν, πνεῦμα ἀνεπτυγμένον, αἰσθήματα εὐγενῆ!

Ὁ Ἰουλιανὸς Σιμών ἀπῆλθεν αἰφνιδίως τῆς οἰκογενείας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἔνθα, χάρις εἰς τὰς σχέσεις τὰς ὁποίας διετήρει μετ' ἀρχαίων τινῶν φίλων τοῦ πατρὸς του, κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ μικρὰν θέσιν ἐν τινὶ διευθύνσει.

Ἐν Παρισίοις ὁ Ἰουλιανὸς ἔζη ἀπομεμακρυσμένος τοῦ κόσμου ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν. Ἡμέραν τινὰ, μεταβαίνων εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἑστῆ πρό τινος τῶν ὁδῶν τῶν κειμένων πλησίον τῆς κατοικίας του, ἐπαίτις τις ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν τῶν φιλευσπλάγχων διαβωτῶν ἐν ὀνόματι τετραστοῦς θυγατρὸς, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ὅπερ ἦν τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

Ἐνθ' ὁ Ἰουλιανὸς ἐζήτηε ἐν τῷ θυλακίῳ του μικρὸν τι νόμισμα χάριν τῆς πτωχῆς γυναικὸς, ἀχθοφόρος τις, διερχόμενος ἐκεῖθεν, ὥθησε τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον τῆς ὑπὸ τοὺς τροχοὺς ἀμάξης φορτηγοῦ, ἥτις διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκεῖθεν. Ἡ πτωχὴ ἐξ ἐνστίκτου ἀντιληφθεῖσα τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχε, ἔρριψε τὸ παιδίον τῆς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ὅπου ἐλαφρῶς ἐμωλώπισθη, ἐκείνη δὲ κατασυνετρίβη ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης. Ἀμέσως μετῆλαγον αὐτὴν εἰς πλησίον φαρμακείον, ὅπου μάτην ἐπεδαφιλευθίσαν αὐτῇ πρόθυμοι καὶ εὐγενεῖς περιθάλψαι. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ μετὰ τινα λεπτὰ ἐξέπνευσε.

Παρευρέθη ἐν τῷ φρικῶδες τοῦτο δυστύχημα. Ἀμέσως ἐσκέφθη τὴν ὁρμὴν κορασίδα, μάτην δὲ διὰ τῶν βλεμμάτων ἐζήτησα αὐτὴν πανταχοῦ. Εἶχε γίνεαι ἄφαντος. Τοῦτο μοὶ ἐφάνη παρὰδοξον, ἤρχισα δὲ νὰ ἀνησυχῶ καὶ νὰ ζητῶ πληροφορίας ἐκ τῶν ὁμίλων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες αὐτοστιγμὴ ἐσχηματίσθησαν πρὸ τοῦ φαρμακείου. Δὲν ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἀχθοφόρου, ἀλλὰ περὶ τοῦ παιδίου. Τέλος ὁδηγούμενος ἐκ πληροφοριῶν, ἃς πανταχόθεν συνέλεξα, ἔμαθον ὅτι ἀνθρωπὸς τις περὶέλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν ἀτυχὴ κορασίδα.

— Ἐνας ἀνθρωπος τὴν πῆρε, λέγουν, ἀνέκραξεν ἀγυιόπαις τις, συνοδεύων τὰς λέξεις του δι' ἀκατανοήτων χειρονομιῶν.

— Ψέμματτα, τὴν πῆρε ἓνας μὲ μεγάλη μῦτη!...

Τρεῖς ἐτι ἀγυιόπαιδες ἤρξαντο γελῶντες θορυβῶδως, διότι εὗρον εὐκαιρίαν νὰ διασκεδάσωσιν ἐν τῇ λυπηρᾷ ταύτῃ σκηνῇ.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ φαρμακείου ἐνόησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ Σιμών, οὗτινος ἡ ρίς εἶχεν ἀποβῆ διάσημος.

Μοὶ ἔδειξε τὴν κατοικίαν του, ἥτις ἔκειτο πλησίον τοῦ φαρμακείου, οὗτινος ἦτο πελάτης. Μετέβην ἀμέσως. Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή. Εἰσῆλθον εἰς μέτριον μὲν πλὴν κοσμίως ἡνυπρεπισμένον δωμάτιον, εἰς οὗ τὸ βῆθος διέκρινα ἐπὶ κλίνης τὴν μικρὰν τυφλὴν πρὸς ἣν ὁ Ἰουλιανὸς ἐδίδεν ὕδωρ.

— Διατὶ ἐλάθετε τὸ κοράσιον τοῦτο, ἠρώτησα εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ Ἰουλιανός, οὗτινος τὸ μέτωπον ἀπῆστραπτεν ἐκ χαρᾶς, μοὶ ἀπήντησε μελιχίως.

— Ἄχ! κύριε, εἶναι τυφλὸν τὸ καϋμένον,

— Πολὺ καλὰ. Καὶ τί μὲ τοῦτο; δὲν ἐννοῶ.

— Εἶναι τυφλόν, σὰς λέγω, ἴσως μὲ ἀγαπήσει!...

Αἱ λέξεις αὗται ἐπανελήφθησαν μετὰ τόνου προδίδοντος βαθεῖαν χαρὰν καὶ εὐλακρινὴ εὐδαιμονίαν, χωρὶς δὲ νὰ νοῶ τὴν σημασίαν τούτων ἤρχισα νὰ καταλαμβάνωμαι ὑπὸ συγκινήσεως.

Μοὶ ἐδῆλωσεν ὅτι ὀνομάζεται Ἰουλιανὸς Σιμών, μὲ παρεκάλεσε δὲ νὰ καθίσω πλησίον του καὶ μοὶ διηγήθη ὁλόκληρον τὴν περιπετειώδη ἱστορίαν του.

— Φεῦ! μοὶ εἶπε, τελευταῖον τὴν ἀφήγησίν του, ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἴσθε, δὲν θὰ μὲ στερήσῃτε τὴν χαρὰν νὰ ἴδω ἐν τῷ δυστυχεῖ τούτῳ πλάσματι γεννωμένην ἄδολον ἀγάπην. Ἐὰν τὸ κοράσιον τοῦτο δὲν ἔχῃ πατέρα, θὰ τῷ χρησιμεύσω ὡς πατήρ, ὅταν δὲ μεγαλώσῃ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν μου, ὅταν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδία του ἀναπτυχθῶσιν ὅπως ἐγὼ θέλω, θὰ μὲ ἀνταμείψῃ βεβάζως δι' οὐκίης στοργῆς. Ἰσως ἐν τῷ ἀτυχεῖ τούτῳ πλάσματι εὗρω πᾶν ὅ,τι δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐμπνεύσω εἰς γυναικεῖαν καρδίαν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν εἶμαι πλούσιος, ἀλλὰ διὰ τὴν θυγατέρα τῆς ἐπαίτιδος θὰ ἀναδειχθῶ εὐεργέτης. Δὲν δύναται νὰ μὲ ἴδῃ, νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτρόπαιον πρόσωπόν μου, ὅπερ θὰ τὴν ἐτρόμαξεν. Ἰσως ἀπολαύσω τὴν χαρὰν, αἰσθανόμενος ἐμαυτὸν ἀγαπώμενον.

Ἐθλίψε τὴν χεῖρα τοῦ εὐγενοῦς τούτου ἀνθρώπου, ὑποσχέθεις δὲ αὐτῷ ὅτι θὰ μάθω τὰ περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς μικρᾶς τυφλῆς, ἀπῆλθον λίαν συγκινημένος.

Ἠρεύνησα καὶ ἔμαθον ὅτι τὸ τέκνον προήρχετο ἐξ ἀθεμίτων ἐρώτων καὶ ὅτι ἦτο ἔρημον καὶ ἐγκαταλειμμένον. Ὅτε ἐπαπῆλθον ὅπως τῷ φέρω τὴν εἰδήσιν ταύτην ὁ Ἰουλιανός ἐγένετο κἄτωχος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ ζωὴ του ἐξήρτητο ἐκ τῶν χειλέων του.

— Γίνετε πατὴρ τῆς μικρᾶς τυφλῆς, τῷ εἶπον.

— Ἀνελύθη εἰς δάκρυα, θλίβων ἐγκαρδῶς τὴν χεῖρά μου.

Ἦδη ἡ μικρὰ ἐκείνη τυφλὴ ἐγένετο γυνὴ σοδὰρ καὶ σεμνὴ, ἡ ἀδικία δὲ τῆς φύσεως καθιστᾷ αὐτὴν δειλὴν καὶ ἀδιάφορον πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου. Ἡ ἀνατροφή, ἣν τῇ ἔδωκεν ὁ Ἰουλιανός, εἶναι ὕγιης, ἡ καρδία τῆς εἶναι ἀγαθὴ, πρὸς τὸν Ἰουλιανὸν δὲ αἰσθάνεται ἀπεριόριστον ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν. Δὲν φοβεῖται πλέον ὁ Ἰουλιανός τοὺς χλευασμοὺς τῆς γυναικὸς, διότι δὲν τὸν βλέπει, καθ' ἐκάστην δὲ ἐπὶ πολλὰς ὥρας συνομιλεῖ μετ' αὐτῆς, ἥτις ἀγνοοῦσα τί ἐστὶ καλλονή, εὐχαρίστως ἀκούει τῆς γλυκείας καὶ ἀρμονικῆς φωνῆς του. Σκέπτεται μετὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκείνου, ὅστις εἶναι συνήθης εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, ὅτι ὁ ἀνθρωπος οὗτος, ὅστις λέγει ἑαυτὸν τριακονταπενταετὴ ἔχει καρδίαν πολλῷ νεωτέραν ἐν σχέσει πρὸς εἰκοσαετῆς νέους.

Ὅταν ἐσπέραν τινὰ μεταβῶ εἰς τὴν κατοικίαν των εὕρισκω αὐτοὺς μόνους ἐν ἡρεμίᾳ ζώντας καὶ ἀμοιβαίως ἀγαπωμένους. Οὕτω τὰ δύο ταῦτα ὄντα δὲν δύνανται νὰ ζήσωσιν ἀποκεχωρισμένα, χαίρουσι δὲ ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ταύτῃ.

Παρακολουθῶ τὴν ὑπαρξίν των, ἐπανελάβην ὁ γέρον μετὰ στιγμὰς σκέψεως, παρατηρῶν δὲ μετὰ χαρᾶς τὴν εὐτυχίαν των, ἀγᾶλλομαι ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἡμέραν τινὰ ἡ τυφλὴ κόρη θὰ ἀποβῇ ἐνῆρετος καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος τοῦ Ἰουλιανοῦ.

* [Κατὰ τὸ γαλλικόν.]

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.